

Є. В. ЧЕРЕПОВСЬКИЙ

здобувач кафедри господарського права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, Харків

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ГОСПОДАРСЬКЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Розглядаються питання щодо необхідності здійснення організаційно-господарських повноважень їх правової природи. Досліджується господарська компетенція окремих суб'єктів організаційно-господарських повноважень.

Ключові слова: організаційно-господарська діяльність, суб'єкти організаційно-господарської діяльності, господарська компетенція, правова природа організаційно-господарської діяльності.

Постановка проблеми. Економічна політика виявляється через здійснення урядом дій і заходів із регулювання економіки. Держава здійснює економічну політику тому, що в її руках зосереджена економічна влада [1]. Як наслідок, усі концепції державної промислової політики в різних країнах базуються на єдиних методологічних принципах: 1) перелив капіталу в галузі, які мають потенційні можливості в недалекому майбутньому досягти високої конкурентоспроможності й швидко вийти на світові ринки; 2) реструктуризація, санація та надання допомоги галузям, які зазнають труднощів; 3) прискорення розвитку галузей, які здатні стати провідниками технічного й особливо технологічного прогресу; 4) запровадження індикативного планування з метою усунення ресурсного дефіциту та інфляційного впливу на економіку збиткових та низькоефективних виробництв; 5) боротьба з монополіями та недобросовісною конкуренцією; 6) створення державного інвестиційного банку та позабюджетних і приватних інвестиційних фондів, які повинні фінансувати безпосередніх виробників промислової продукції на пільгових

умовах та при жорсткому контролі за використанням кредитів; 7) заохочення та цільове спрямування іноземних інвестицій і гнучка зовнішньоторговельна політика [2, с. 487].

Слід звернути увагу на достатньо складну діалектичну природу відносин між державою та сферою економічних відносин, адже держава, з одного боку, є зовнішнім суб'єктом, ціла низка функцій якого пов'язана із «зовнішнім» управлінням, регулюванням економічними процесами, а з другого — державу можна розглядати як цілком внутрішню, невід'ємну складову економічної системи, без керуючого впливу, з боку якої сама система в сучасних умовах є нежиттєздатною. До цього слід додати також і пряму господарську форму діяльності держави щодо функціонування державного сектору економіки, утримання складного інфраструктурного комплексу країни, його окремих складових, зокрема транспортного, передачі електричної енергії, телекомунікаційних мереж, дамб, мостів, доріг та багатьох інших публічно значимих об'єктів технічної інфраструктури національної економіки.

Отже, державна економічна політика реалізується через застосування державою окремих відносно усталених комплексів засобів приватноправового та публічно-правового регулювання. Серед таких комплексів можна виділити: 1) сфери переважно приватноправового регулювання, де роль держави виявляється через його законодавче забезпечення. Публічно-правове регулювання зведене до мінімуму; 2) сфери переважно приватноправового регулювання, де держава, однак, стимулює створення суб'єктами господарювання самоврегульованих організацій із делегуванням ним окремих регулятивних повноважень, що зазвичай притаманні компетенції відповідних органів державної виконавчої влади; 3) сфери, де існує необхідність створення спеціальних інститутів, за допомогою яких утворюється складна інфраструктура ринку окремих послуг, завдяки якій такі ринки можуть функціонувати. Так, реалізація державою інвестиційної політики як напряму державної економічної політики поставила питання про створення певної низки видів інвестиційних посередників — інституціональних інвесторів в достатньо складних, специфічних організаційно-правових формах. Маються на увазі, наприклад, корпоративні інвестиційні фонди, недержавні пенсійні фонди тощо; 4) державна економічна політика реалізується в окремих сферах ринку через створення спеціальних органів державної виконавчої влади із широким спектром функціонально-владного забезпечення залежно від особливостей економічного процесу та бажаних показників кількісного та якісного економічного зростання у відповідній сфері; 5) сфера застосування засобів державного регулювання, що є публічно-правовими за своєю природою і є найбільш впливовими чинниками реалізації економічної політики держави. Маються на увазі основні засоби, які перелічені у ст. 12 ГК України, а спеціальні міс-

тяться в актах поточного господарського законодавства; б) сфера, де держава вважає за необхідне здійснювати безпосередню господарську діяльність через створення і функціонування підприємств державної форми власності. Діяльність суб'єктів господарювання держави може здійснюватись на виключних (монопольних) засадах, але також і на засадах рівної конкуренції з недержавними суб'єктами господарювання. В останньому випадку держава отримує можливості безпосередньо впливати на ринкову кон'юнктуру, протидіяти антиконкурентним узгодженим діям інших учасників ринку [3]. У зв'язку з цим виникає питання організаційно-господарського забезпечення промислової політики держави в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми здійснення організаційно-господарських повноважень, господарської компетенції суб'єктів організаційно-господарських повноважень щодо здійснення відповідної діяльності займають вагомe місце в роботах науковців усіх напрямів права, а саме: О. М. Вінник, О. П. Віхрова, Д. В. Задихайло, В. К. Мамутова, В. М. Пашкова, О. П. Подцерковного, В. А. Устименко, В. С. Щербини тощо. Але зазначені науковці у своїй більшості не досліджували діяльність суб'єктів організаційно-господарських повноважень щодо промислової політики держави.

Формулювання цілей. Метою цієї статті є встановлення порядку реалізації завдань економічної політики держави суб'єктами організаційно-господарських повноважень.

Виклад основного матеріалу. Конституційно-правові норми, що забезпечують вплив держави на економічні відносини та розташовані відповідно в межах розд. IV «Верховна Рада України», розд. V «Президент України» та розд. VI «Кабінет Міністрів України. Інші органи виконавчої влади», мають на меті зафіксувати окремі повноваження вищих органів держави, що прямо або опосередковано стосуються виконання функцій держави в економічній сфері. Роль кожного з названих органів держави відповідно до їх призначення в системі розподілу державної влади не є тотожною навіть за інструментальним наповненням. Так, компетенції Верховної Ради України та Президента України полягають здебільшого у повноваженнях щодо формування персонального складу керівництва тих органів державної виконавчої влади, що наділені організаційно-господарськими повноваженнями щодо сфери господарювання. Наприклад, призначення або надання згоди на призначення та звільнення з посад Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Національного банку України, складу Ради Національного банку України тощо. Визначальну роль названі вищі органи державної влади відіграють у визначенні та затвердженні засад внутрішньої та зовнішньої політики, у тому числі в сфері економіки та в процесі затвердження загальнодержавних програм економічного та науково-тех-

нічного розвитку, Державного бюджету України, Програми діяльності Уряду тощо [4, с. 34–35]. Згідно зі ст. 116 Конституції України забезпечення внутрішньої і зовнішньої політики, а також розробка і здійснення загальнодержавних програм економічного і науково-технічного розвитку, забезпечення проведення економічної політики покладено на Кабінет Міністрів України.

У повній відповідності до конституційно-правового статусу Кабінету Міністрів України як вищого органу в системі органів виконавчої влади, згідно зі ст. 113 Основного Закону, саме на Уряд України покладено основні функції здійснення впливу на економічні відносини. Зміст ст. 116 чинної Конституції України, попри критичне відношення до його повноти, ефективності та рівня законодавчої техніки, дозволяє виділити такі блоки повноважень, що свідчать про юридично забезпечені можливості прямого впливу Уряду на зміст та спрямування процесів у національній економіці: забезпечення економічної самостійності України; забезпечення проведення кола самостійних напрямів економічної політики; розроблення та здійснення загальнодержавних програм економічного та науково-технічного розвитку; управління об'єктами державної власності. Відповідно до ст. 117 Основного Закону, цей перелік може бути доповнено нормотворчим повноваженням Уряду України видавати постанови та розпорядження, які є обов'язковими до виконання [4, с. 36–37]. Водночас відповідні функції щодо законодавчого забезпечення економічної політики держави покладено на Верховну Раду України. Із прийняттям Господарського кодексу України (далі — ГК України) господарсько-правовий механізм формування та реалізації економічної політики держави набув подальшого розвитку, зокрема у гл. 2 цього Кодексу, у якій сформульовані форми реалізації державної економічної політики та основні її напрями. Щодо промислової політики держави у законодавстві України склалася не зовсім зрозуміла ситуація, адже серед напрямів економічної політики, передбачених ст. 109 ГК України, саме промислова політика окремо не передбачена. Закон України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» зазначену категорію також залишив без уваги. Хоча, зазначимо, що окремі напрями промислової політики держави, інвестиційної та інноваційної політики, у тому числі енергетичної політики, що є ядром промислової політики, в аспекті їх господарсько-правового забезпечення предметно розглядалися в господарсько-правовій науці. Однак прийняття відповідних програм є не єдиною правовою формою об'єктивації й функціонування такої політики. Важливим напрямом реалізації державної політики, у тому числі через програми розвитку, є визначення напрямів законотворчої діяльності, через які справляється прямий вплив на правове поле та правовий режим функціонування економіки. Прикладами такої категорії «інструментальних» законів, на думку Д. В. Задихайла, є низка законів про

державну підтримку господарської діяльності в окремих галузях економіки або на окремих видах виробництвах [5]. У цьому сенсі необхідно ставити питання про створення відповідного нормативно-правового забезпечення діяльності з формування та реалізації промислової політики держави. Будь-які зміни моделі функціонування промисловості, що має надзвичайну важливість для функціонування національної економіки як такої, вимагають попередньої ґрунтовної роботи з вивчення та прогнозування усіх можливих наслідків такої трансформації, обов'язкового закріплення її в державних програмах розвитку промисловості та узгодження цих програм з окремими напрямками промислової політики держави, інфраструктури тощо. В цьому контексті необхідно підкреслити, що власне трансформаційні завдання, запровадження універсальних інститутів ринкової економіки як такої, а саме, приватної власності, економічної конкуренції, вільного ціноутворення, ринку капіталів, свободи підприємництва, свободи створення господарських організацій та свободи зовнішньоекономічної діяльності тощо, здійснені формально і часто-густо спотворено. В той же час створення стабільної диверсифікованої за розподілом капіталу та високотехнологічних видів виробництв з потужними секторами і великого бізнесу і дрібного підприємництва, а також і з потужним державним сектором, який може і повинен бути ефективним в окремих сегментах економіки, відверто не планувалось як завдання на вищому рівні політичного керівництва [4, с. 37]. У контексті цього Д. Д. Задихайло до економічних функцій держави в їх, так би мовити, предметному форматі відносить: нормативно-правове забезпечення функціонування ринкової економіки, економічних відносин як таких, через закріплення у законодавстві основних її інститутів; активна підтримка державою умов існування ринкових економічних відносин, включаючи забезпечення добросовісної конкуренції, рівності суб'єктів господарювання тощо; прямий вплив держави через механізм державного регулювання на активізацію позитивних процесів в економіці, у тому числі через стимулювання економічного зростання та важливих структурних змін; компенсація державою так званих «неспроможностей ринку», включаючи створення об'єктів інфраструктури, підтримання нерентабельних, але соціально важливих видів виробництв тощо; збереження та розвиток державного сектору економіки, існування якого є важливим фактором забезпечення життєдіяльності суспільства, зокрема в умовах мобілізаційного періоду, введення надзвичайного та воєнного стану; здійснення державного впливу для забезпечення інноваційного характеру економічного розвитку країни; забезпечення української економіки як такої та національного товаровиробника найбільш вигідними та перспективними умовами інтеграції у світову господарську систему; забезпечення національного та державного економічного суверенітету, економічної безпеки, а також соціальної спрямованості економіки [4, с. 44–45].

Отже, під механізмом реалізації промислової політики держави слід розуміти сукупність засобів та методів впливу на функціонування та розвиток економічної політики з метою досягнення цілей відповідної промислової політики. Основними складовими відповідного механізму є законодавчо-правовий, організаційний, економічний, соціальний та інші елементи, які взаємодіють між собою з метою досягнення цілей економічної політики в промисловості. Тому вважаємо за необхідне детальніше розглянути основні характеристики базових елементів механізму реалізації економічної політики в промисловості та їх взаємозв'язок. Центральним моментом в аналізі промислової політики є наявність проблеми для аналізу, тобто якоїсь ситуації, що потребує втручання з боку тих чи інших органів влади. Взагалі окремим питанням є те, чи повинна влада брати на себе ту чи іншу проблему, чи вона може бути вирішена без державного втручання. На етапі формулювання цілей слід виходити із цінностей, які декларуються в суспільстві (інколи як цінності виступають стратегічні пріоритети промислової політики), під кутом зору саме цінностей здійснюється її аналіз. Виходячи із цілей розробляються альтернативні шляхи досягнення цілей, які включають сукупність конкретних завдань і заходів — конкретних кроків, які треба здійснити для вирішення проблеми. Необхідно визначити інструменти (знаряддя) політики — специфічні засоби, за допомогою яких політика як реакція на проблему впроваджується в життя. Як інструмент можуть використовуватись інструменти податкової, бюджетної, монетарної, конкурентної політики [6, с. 375].

Формування та втілення державної політики відбувається через прийняття управлінських рішень. Останнє є технологічною компонентою політичної влади, що пов'язана з управлінням суспільними процесами. У сучасній політичній науці цей аспект державного управління розглядається в безпосередньому взаємозв'язку з інтересами та діяльністю численних суб'єктів суспільно-політичного та соціально-економічного життя [7]. Не випадково, відповідно до ст. 4 Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» можна відокремити такі Стратегічні пріоритетні напрями на 2011–2021 рр.: 1) освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії; 2) освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки; 3) освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій; 4) технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу; 5) впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики; 6) широке застосування технологій більш чистого виробництва та охоро-

ни навколишнього природного середовища; 7) розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки. Згідно з ч. 2 ст. 2 цього Закону пріоритетні напрями інноваційної діяльності поділяються на стратегічні та середньострокові пріоритетні напрями. Стратегічні пріоритетні напрями затверджуються Верховною Радою України на період до 10 років, а середньострокові пріоритетні напрями визначаються на період до 5 років і спрямовані на виконання стратегічних пріоритетних напрямів. Середньострокові пріоритетні напрями загальнодержавного і галузевого рівнів реалізуються шляхом формування та виконання державних цільових програм, державного замовлення та окремих інноваційних проєктів.

У свою чергу, відповідно до ст. 3 Закону України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» пріоритетними напрямами розвитку науки і техніки на період до 2020 року визначено: 1) фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави; 2) інформаційні та комунікаційні технології; 3) енергетика та енергоефективність; 4) раціональне природокористування; 5) науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань; 6) нові речовини і матеріали.

Однак необхідність реалізації завдань економічної політики у сфері промисловості обумовлює необхідність застосування такого інструменту господарсько-правового регулювання, як організаційний, тобто створення системи інституалізації. Органи організаційно-господарського забезпечення, реалізуючи свої функціональні повноваження, у свою чергу, здійснюють суб'єктивний вплив на об'єкти господарсько-правового регулювання.

Водночас, очевидно, стверджує Д. В. Задихайло, що будь-якій активній діяльності держави з метою здійснення керуючого впливу на зміст, характер та інтенсивність реалізації суспільних відносин має передувати окрема підготовча фаза діяльності державного апарату, що зазвичай підлягає у: вивченні стану та динаміки розвитку названих суспільних відносин; здійсненні їх політико-правової оцінки; прогнозування напрямів та параметрів наслідків процесу їх розвитку; створення віртуальної оптимізованої моделі такого розвитку, що оцінюється як політично прийнятна; з'ясування ресурсних та інструментальних можливостей держави щодо ефективного впливу на об'єкт управління; формалізація доктринальних положень політики у документах, що мають юридичну силу і можуть виконувати функцію алгоритму діяльності органів держави та посадових осіб, спрямованого на досягнення визначених суспільних ефектів; контроль за реалізацією сформованої політики держави в процесі функціонування механізмів державного управління з можливою

поточною модифікацією складових державної політики, що застосовується. В той же час чинне законодавство щодо діяльності держави, як уявляється, охоплює не весь цикл «технології» державної управлінської діяльності, а фактично акцентовано саме на реалізаційному аспекті політики держави, що виявляє себе в процесі владної функціональної діяльності державного апарату, практичного використання його повноважень та засобів впливу на суспільні відносини. Мовою господарського права це означає фазу практичної реалізації організаційно-господарських повноважень відповідними владними суб'єктами щодо господарської діяльності [2, с. 44–45].

Однак, звертає увагу В. М. Пашков, справжньою проблемою сьогодення є те, що навіть необхідні нормативно-правові акти не спрацьовують. Це пов'язано із відсутністю механізмів їх реалізації або кризовим станом, у якому перебуває наша держава. Юридичні норми не здатні упорядкувати суспільні відносини, розв'язати велику кількість колізій у законодавстві й тому іноді нормативно-правові акти існують незалежно від практичного життя. Непродумані програми, які залишаються лише на папері, породжують недовіру до владних структур та до законодавчих актів, що ними приймаються [8]. Розроблення економічної політики — це ухвалення державних рішень, пов'язаних із законодавчим процесом і оперативним управлінням з боку органів виконавчої влади. Розроблення економічної політики держави полягає в її науковому обґрунтуванні, врахуванні необхідності забезпечення соціально-економічної стабільності та розвитку країни. Це передбачає наукове визначення цілей, завдань і пріоритетів, які відбивають потреби та інтереси суспільства, вибір механізмів та інструментів її практичної реалізації. Труднощі розроблення економічної політики обумовлюють необхідність дотримання певних вимог, яким мають задовольняти цей процес і зміст самої політики.

Так, публічні документи, які розкривають зміст політики (програми, плани), не можуть мати суто формального ідеологічного значення. Це мають бути реальні дієві політичні документи, що свідчать про розуміння політиками своєї відповідальності за наслідки рішень, які вони ухвалюють. Зміна змісту економічної політики ґрунтується на змінах законодавчих і нормативних актів та документів. Розроблення економічної політики невіддільно від інтересів суспільства й окремих його членів [1].

Отже, промислова галузева політика держави у тій чи іншій сфері виробництва відображується і закріплюється у державній програмі розвитку галузі, яка у свою чергу реалізується шляхом застосування господарсько-правових засобів регулювання з метою досягнення економічних і соціальних цілей цієї політики. Цілями застосування господарсько-правових засобів впливу на економічні відносини слід визнати фактичну врегульованість суспільних від-

носин, адекватну встановленому режиму правового регулювання. Але за своїми змістовними ознаками мета такого регулювання визначається досягненням певних якісних і кількісних економічних показників, які демонструють різні галузі виробництва.

Висновки. Підсумовуючи викладене вище, слід зазначити, що проблема сутності реалізації промислової політики держави пов'язана з проблемою неспроможності ринку і необхідністю державного втручання в економічні процеси. Проведений аналіз підкреслює значущість вибору такої моделі промислової політики, яка б була адекватною наявному рівню соціально-економічного розвитку країни. В основі такої політики має бути наукове визначення змісту стратегічних напрямів (пріоритетів) розвитку національної економіки, методів і засобів реалізації розроблених державою цілей та завдань. Механізм промислової політики держави при цьому має відповідати потребам реалізації суспільних інтересів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Лагутін В. Д. Економічна політика держави: сутність, етапи, механізми [Електронний ресурс] / В. Д. Лагутін. – Режим доступу: http://ief.org.ua/Arjiv_ET/Lagutin406.pdf.
2. Галузева економічна політика держави: проблема правового забезпечення : колективна монографія / за заг. наук. ред. Д. В. Задихайла. – Х. : Юрайт, 2013. – 520 с.
3. Задихайло Д. В. Державне регулювання ринкових відносин як актуальна юридична проблема / Д. В. Задихайло // Укр. комерц. право. – 2005. – № 6. – С. 18–29.
4. Задихайло Д. Д. Кабінет Міністрів України як суб'єкт економічної системи: конституційно-правові засади : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Задихайло Дмитро Дмитрович. – Харків, 2013. – 225 с.
5. Задихайло Д. В. Стратегія держави в системі законодавчого регулювання економічних відносин / Д. В. Задихайло // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2006. – № 1(44). – С. 129–138.
6. Економічний розвиток і державна політика : навч. посіб. / Ю. Бажал, О. Кілієвич, О. Мертенс та ін. ; за заг. ред. Ю. Єханурова, І. Розпутенка. – К. : Вид-во УАДУ, 2001. – 480 с.
7. Манжола П. Г. Форми участі громадськості у діяльності органів влади та прийнятті політичних рішень / П. Г. Манжола // Стратегічні пріоритети : зб. наук. пр. – К. : Вид-во НІСД, 2007. – Вип. 4 (5). – С. 13–18.
8. Пашков В. М. Інституціональний механізм господарсько-правового забезпечення регулюючого впливу держави на здійснення діяльності у галузі охорони здоров'я / В. М. Пашков // Підприємництво, госп-во і право. – 2007. – № 5 (137). – С. 50–53.

Стаття надійшла до редакції 30.05.2014.

Е. В. ЧЕРЕПОВСКИЙ

соискатель кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

**ОРГАНИЗАЦИОННО-ХОЗЯЙСТВЕННОЕ
ОБЕСПЕЧЕНИЕ РЕАЛИЗАЦИИ
ПРОМЫШЛЕННОЙ ПОЛИТИКИ ГОСУДАРСТВА**

Рассматриваются вопросы относительно необходимости осуществления организационно-хозяйственных полномочий их правовой природы. Исследуется хозяйственная компетенция субъектов организационно-хозяйственных полномочий.

Ключевые слова: организационно-хозяйственная деятельность, субъекты организационно-хозяйственной деятельности, хозяйственная компетенция, правовая природа организационно-хозяйственной деятельности.

YE. V. CHEREPOVSKYI

Postgraduate student of Department of Economic Law, Yaroslav the Wise National Law University, Kharkiv

**ORGANIZATIONAL AND ECONOMIC PROVISION
OF REALIZATION OF A STATE INDUSTRIAL POLICY**

Problem setting. An economic policy consists of actions and measures on regulation of the economy, which are carried out by a government. Since a state possesses an economic power, it provides an economic policy.

The state economic policy realized due to implementation of certain relatively stable complexes of measures of privately legislative and publicly legislative regulation executed by a state.

According to this, there is the problem of organizational and economic provision of the state industrial policy on the whole.

Recent research and publication analysis. The problem of execution of organizational and economic powers, managerial competences of entities of organizational and economic powers on exercise of a certain activity are considerably considered in works of scientists of all branches of law. Among them are O. M. Vinnyk, O. P. Vikhrova, D. V. Zadykhailo, V. K. Mamutova, V. P. Pashkova, O. P. Podtserkovnyi, V. A. Ustylenko, V. S. Shcherbyna etc. Notwithstanding, the majority of the mentioned scientists did not research activities of the entities of organizational and economic powers on the state industrial policy.

Paper objective. The objective of the article is to determine an order of realization of tasks of the state economic policy by the entities of organizational and economic powers.

Paper main body. Necessity of realization of the tasks of the economic policy in the industry stipulates a need to use such instrument of economic and legal regulation as an organizational one. In other words, there is a need to create the system of institutionalization. Executing their functional powers, the authorities of organizational and economic provision make subjective influence on objects of economic and legal regulation.

The state industrial policy in one or another sector of production is presented and confirmed in a state program of a sector development, which is realized due to implementation of economic and legal measures of regulation aimed at achievement of economic and social goals of this policy. Factual controllability of social relationships, which is adequate to an established regime of legal regulation, should be recognized as goals of implementation of economic and legal measures of an influence on economic relationships. However, according to features of its content, the goal of such regulation is to achieve certain qualitative and quantitative economic indices demonstrating different sectors of production.

Conclusions of the research. Consequently, there is a need to notice that the problem of a sense of realization of the state industrial policy is related to the problem of inability of the market and the necessity of state interference in economic processes. The performed analysis underlines significance of the choice of such model of the industrial policy being adequate to an existing level of social and economic development of a country. The basis of such policy should include scientific determination of the content of strategic directions (priorities) of development of a national economy, the methods and the measures of realization of goals and tasks developed by a state. The mechanism of the state industrial policy should be in response to demands of realization of social interests.

The main annotation to the article

Abstract. The problem of exercising of the organizational and economic powers according to their legal nature is researched. The economic competence of certain entities of the organizational and economic powers is examined.

Key words: organizational and economic activity, entities of an organizational and economic activity, economic competency, legal nature of an organizational and economic activity.